

אישי לרעהו

לקט אפרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
פגדולי ישראל,
על מדות טובות
שכביאות לאהבת
הזולת, הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל
רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש כג אדר תשע"ב: הדלקת נרות - ירושלים 5:12 תל-אביב 5:27 חיפה 5:18 מוצאי שבת - ירושלים 6:25 תל-אביב 6:27 חיפה 6:27 ר"ת 5:05

פרשת ויקהל פקודי

החזקת לומדי תורה

זכות גדולה להיות שותף בהחזקת ותמיכת לומדי תורה!

נלמד מהפסוק: "בקע לגולגולת מחצית השקל... לצקת את אדני הקודש" (פרק לח-כו, כז)

וכתב החפץ חיים (עה"ת): ציוה הקב"ה לעשות מן הנדבות הללו האדנים, שעליהם יעמוד גוף המשכן, והוא כדי שיהיה לכל ישראל חלק בזה. וכן הדין עם הלומדים את התורה והמחזיקים אותה, כזה כן זה, מסייעים לקיום העולם ושניהם שותפים בזה.

עד כמה נשגבה מעלת מחזיקי התורה, נלמד מדבריו המאלפים של הגה"צ רבי חיים פלאג'י זצ"ל (בתוכחת חיים - ויגש) וכה כתב: יחזיק התורה ולומדיה הרבה מאד, בין בגופו בין בממונו, תמיד כל הימים! ולא רק כאשר הוא עם הארץ שאינו יודע לקרוא בתורה כלל, אלא אפילו הוא יודע לקרות בתורה, מכל מקום כל שאין לו פנאי ללמוד מחמת טרדת סחורתי ומזונותיו, בזה שמחזק בידי תלמידי חכמים הלומדים בסיבתו, נחשב כאלו הוא בעצמו לומד. דהכי קיימא לן בכל התורה כולה, גדול המעשה יותר מן העושה."

בפסוק "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר" מדייק הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל (בקונטרס שביבי לב): לא נאמר למחזיקים "אותה" אלא למחזיקים "בה", משל למה הדבר דומה? לאדם שטובע בנהר ונזדמן לו ענף עץ, תפס אותו והחזיק בו וניצל. כך הדבר בענייננו. מי שיודע ומרגיש כי הוא מחזיק את עצמו בתורה, אזי התורה "עץ חיים" היא לו, אבל מי שחושב שהוא מחזיק את התורה. הוא "תומך" בה שלא תיפול. אמנם הוא "מאושר" אבל אינה "עץ חיים" לו...

יש לדעת כי שכרו של המחזיק אינו על חשבון שכרו של הלומד. כפי שכתב רבינו הגרא"מ שך זצ"ל באגרתו (מכתבים ומאמרים - ח"ג): בדבר השאלה אם נכון לעשות שותפות כמו יששכר וזבולן עם נדיב שרוצה לעשות, עיין בספר אבן האזל לדודי הגרא"ז מלצר בהקדמה לח"ג הלכות מכירה שהוא עושה כן עם נדיב אחד. ומביא מה שכתב הגאון רבי חיים מוואליז'ין (בכתר ראש ס' סד) שמותר, ואדרבה, אם אינו רוצה בזה, אין זו מדה טובה. ועל כן יעשה זאת בלא שום חשש ופקפוק, ויגיד לאשתו בשמי שאין לה לחשוש, ובודאי יגרום זה ליותר לימוד במנוחה, ובכלל לא שייך דברים אלו שיתמעט שכרו לעולם הבא עבור זה, כי שכר הלימוד תורה הוא נצחי בלי גבול ויגדיל תורה ויאדיר."

"הישיבה כדין הארון במשכן"

כאשר נקלעה ישיבת סולצק למשבר קשה עקב מצבה הכספי הדחוק, החליט הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל לשוב לסלבודקה. באותו זמן גר בסלוצק יהודי מופלא רבי יקותיאל איסר גולדה'ס שמו. כאשר שמע על החלטתו של רבי איסר זלמן לעזוב את הישיבה מיהר אליו וביקש להניאו מהחלטתו וכך אמר לו:

מקובל אני משמו של הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל כי ישיבה הינה כדין הארון שהיה במשכן אשר נשא את נושאו, ולפיכך אין מקום לדאגה כלל. לאחר מכן נרתם אותו יהודי להשגת מקורות כספיים, והציל את הישיבה מסגירה. **אבי הישיבות**

הזכות הנשגבה להיות מתומכי אורייתא

סיפר כ"ק האדמו"ר מגור - בעל הבית ישראל: מעשה בחפץ חיים שהיה מכתת רגליו מעיר לעיר וממדי-נה למדינה כדי לאסוף תרומות למען החזקת הישיבה בראדן.

יום אחד כאשר ביקר בביתו של אחד הגבירים מעשירי העם, שאל הגביר לכמה מעות הוא זקוק. נקב החפץ חיים בסכום שמתכוון לגייס. אמר לו העשיר: הבה אתן לכם את כל הסכום ושוב לא תאלצו לבטל מלימוד התורה.

סירב החפץ חיים לקבל מידיו, ונימוקו עמו: "לא עצם הכסף בלבד חשוב כאן אלא הזכות הנשגבה להיות מתומכי אורייתא. הלא הבריהא כולה קיימת רק בשביל התורה. אלמלא התורה הקדושה, חוקות שמים וארץ לא שמתו. כדאי שאבטל מתורתי על מנת שיהיה לרבים מאחינו בני ישראל חלק וזכות בקיום התורה הקדושה וקיום הבריהא. הלא "עץ חיים היא למחזיקים בה". לפיכך לא אוכל בשום אופן לקחת כל המעות מידיכם ולשלול הזכות מכל האחרים."

פאר ישראל - ח"ב

הודעה משמחת לקוראים - ראו בפנים

לבצע בזריזות כל פעולה טובה שמזדמנת לו לעשות לזולתו!

נלמד מהפסוק: "והנשאים הביאו את אבני השהם" (פרק לה-כז)

וכתב רש"י: אמר רבי נתן מה ראו נשיאים להתנדב בחנוכת המזבח בתחילה, ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחילה? אלא כך אמרו נשיאים: יתנדבו ציבור מה שמתנדבין, ומה שמחסידין אנו משלימין אותו, כיון שהשלימו ציבור את הכל שנאמר "והמלאכה היתה דים" (פרק לז-ז) אמרו נשיאים מה עלינו לעשות, הביאו את אבני השהם וכו'. ולפי שנתעצלו מתחילה נחסרה אות משמים "והנשאים" כתיב. עכ"ל.

שנינו במסכת אבות (פרק ה-כג): "הוי עז כנמר, קל כנשר, רץ כצבי וגיבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים". מדוע נקט התנא לפי סדר זה דוקא?

אלא ללמדינו שכדי לנצח את היצר הרע ולעשות רצון ה', אי אפשר בלי גבורה כאריה. אך אי אפשר לגשת ולהתחיל עשייה כזו בלי שמקדים לכך קלות וזריזות כנשר וכצבי, ואי אפשר להשיג כזו זריזות נפלאה בלי שיוקדם לה החלטה תקיפה באומץ ובעוז כנמר.

ואגב: צ"ע, למה לא אמר התנא "הוי עז ככלב" שהרי אמרו הז"ל (ביצב כה). "הכלבים עזין שבחיות!! יעויין תרוץ נאה מהגאון **רבי יוסף שלום אלישיב** שליט"א (לרבו"ש בתושח"י) בספר הערות (פסחים קיב). ואכה"מ].

המשגיח דקמניץ הגה"צ **רבי משה אהרן שטרן** זצ"ל מביא (בספרו **בית ומנוחה**) את ביאורו של **המהר"ל** שהתנא באמירתו "הוי עז כנמר קל כנשר..." מלמדינו, שאדם צריך להחליט במחשבתו לקיים המצוה כמו טבעו של נשר, מה נשר אין לו צורך בהכנה מוקדמת כדי לעלות למעלה, אלא כהרף עין הוא מתרומם ועף אל על, כך האדם צריך לבצע פעולותיו בזריזות כמו הנשר, ללא הכנה מוקדמת, אלא אומר ועושה!

מוסיף המשגיח דקמניץ: כל איחור בעשיית מעשה טוב, נענש אדם על כך! וכפי שמצינו שאף גוי נענש על שאחר עצמו מלבוא להתגייר, כמובא בגמרא (יבות מח): מפני מה מעונין הגרים? מפני ששהו עצמן להכנס תחת כנפי השכינה, אעפ"י שבשעה זו עדיין גוי הוא ואינו מצווה כלל על גירות, אך מכיון שהחלטה להתגייר לא באה בבת אחת, אלא היה בו ניצוץ טוב, לכן נענש על שלא הקדים עשייה בשעה שהתעורר הניצוץ, עכ"ד.

באופן אחר ביאר הגאון **רבי יהודה צדקה** זצ"ל (בספר **נר יהודה**) את דברי התנא "הוי עז כנמר" וכו', שלכאורה יש להבין: מדוע הוצרך התנא להשתמש בדוגמה המוחשית, להיות עז - כמו נמר, או להיות קל - כמו נשר. להיות רץ - כצבי, וכן הלאה. וכי לא היה די אם היה אומר בקצרה: "הוי עז, קל, רץ וגיבור לעשות רצון אביך שבשמים!"

אלא, ביאר הגר"י צדקה, דבר גדול בא התנא להשיענו כשנקט לשון זו, שכן ללמדינו בא שאדם נדרש לרכוש מדות אלו כקנין נפשי טבעי שלו, כאילו מדה זו של קלות וזריזות היא תכונה מוטבעת בו מעצם בריאתו! כשם שהנמר הוא עז מטבעו, והנשר קל מטבעו, והצבי מהיר מטבעו, ואינם זקוקים לכל התאמצות כדי להיות כאלה. כן חובת האדם להתמיד בהשרת מדות אלו, עד שהרגל יהפוך אצלו לטבע שני, ולא יצטרך כלל לעשות מאמצים יוצאים מגדר הרגיל כדי להזרז ולהיות חזק כצור, בקיום מצוות ה'.

הזריז נשכר...

פעם שהה הצדיק **רבי צדקה חוצ'ין מבגדד** זצ"ל, ללינת לילה בעיר תל אביב. שאל את בעל אכסניתו, האם נמצא בקרבת מקום בית כנסת שמתפללים בו שחרית עם הנץ החמה.

השיבו הלה: "בקרבת מקום אין, אלא בריחוק מקום, כדי מהלך של שעה ויותר..." אמר רבי צדקה חוצ'ין: "לא נורא, נשכים באשמורת הבוקר, בשעה אחת קודם, ונלך לשם."

ואכן כך עשה. עם שחר קם ופנה ללכת לדרכו להתפלל עם הנץ החמה במקום המרוחק. והנה אך צעד צעדים מספר מן הבית, ראה פתאום לפניו את בנין בית הכנסת הגר"א שברחוב הירקון. הוא נכנס פנימה ושאל: באיזו שעה תפלת שחרית? אמרו לו: "עם הנץ החמה!"

מיד שמח רבי צדקה שמחה גדולה ואמר: "ראו מה גדולים מעשי היצר! כדי להכשיל אותי ולרשלני, נשכח מלבו של בעל האכנסיה שלי, כי סמוך לביתו ממש מתפללים כ"וותיקין", ואילו מהשתגברתי על העצלות - כאפס נחשב. אך צעדתי כמה פסיעות, וכבר בית הכנסת לפני!"

אורות ממזרח

"מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה"

בזמן מלחמת העולם השנייה, הקציבה הממשלה כמות מסויימת של חטים לצורך אפיית הצות בירושלים, אך בגלל טעות בחישוב, אירע כי בחול המועד פסח שרר מחסור כבד במצות והיה קיים חשש שאנשים רבים ישארו בלי מצות.

בליל שבת חול המועד נודע הדבר ל**רבי משה בלוי** זצ"ל, ובתור חבר בוועדת המצות, החליט נחרצות לפעול מיד להציל את המצב. הוא ביקש מאחיו **רבי אברהם** שיסור אליו מיד לאחר סעודת השבת. הם הלכו יחדיו לשכונת מקור ברוך, לביתו של **הרב צוונבר** שגם הוא היה חבר בוועדה.

הרב צוונבר הופתע לראותם בשעה כזו מאוחרת. הם החליטו שצריך להפגש עוד השבת עם **הרב אוסטרובצקי**, שגר בקרית משה הרחוקה מהלך רב ממרכז העיר. אך רבי משה החליט לא להמתין עד למחרת אלא עוד באותו לילה לבקר אצלו בקרית משה. הם הלכו ושעה ארוכה חיפשו את הבית עד שמצאוהו.

בגלל השעה המאוחרת מצאו את הבית סגור ובני הבית ישנו. אך רבי משה לא הרפה. הוא הפשיל את כנפות מעילו וטיפס על הגדר והעיר את בעל הבית. אך למותר לתאר את תדהמתו של הרב אוסטרובסקי מהביקור המפתיע. הם דנו בכבוד ראש על ענין המצות והוחלט לתת הוראה לטוחן כי מיד בצאת השבת יתחילו לטחון חטים למצות.

האם כעת אפשר כבר לדחות את הביקור אצל הטוחן עד לבוקר? רבי משה היה נחרץ בדעתו: "מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה!" ולמרות השעה המאוחרת והיגיעה הרבה עד עתה, פנוי לביתו של הטוחן. רגעים ארוכים לקח להם לשכנע את הטוחן שאין לו מה לחשוש לפתוח להם את הדלת.

סוף פתח הטוחן את הדלת, נוכח לראות שאכן רבי משה בלוי בפתח, הוא שוכנע בדחיפות הענין. והודות לפעילות זו יצאה אפיית המצות החסרות לפועל בכל המהירות האפשרית.

רק בשעה מאוחרת שלאחר חצות הלילה שבו רבי משה ואחיו עייפים ותשושים לביתם, אך עם תקווה עמוקה בלב שענין המצות סודר על הצד הטוב ביותר.

על חומותיך ירושלים

אחדות ושלו

להיות קשור ומאוחד עם הרבים באהבה ושלו!

נלמד, בדרך רמז, מהפסוק: "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל... אלה הדברים אשר ציוה" (פרק לה-א)

ומבארים המפרשים: מכיון שהפירוד והמחלוקת הוו מאז ומעולם גורם לערעור היסודות... וכידוע בעוון מחלוקת ושנאת חנם נחרב בית המקדש, לפיכך עתה בהקדמת המשכן מקהיל משה את עם ישראל, ומכניסם יחדיו כדי שיהיו מאוחדים, שכן השלמת המשכן וקיומו תלוי באחדות העם.

לציבור מאוחד ישנו כח רוחני יותר מאשר אילו היה מפורד ומפולג ליחידים. כאשר היחידים מאוחדים בחבורה אחת הרי כוחם רב ועצום לאין שיעור. וגם עבודתו הרוחנית של כל יחיד נעזרת ומושפעת מכח הרבים. יוצא איפא שלימוד התורה ועבודת ה' הנעשים בחבורה - כאיש אחד בלב אחד, מצליחים יותר.

המשיל זאת **הסבא מסלבודקה** - הגה"צ **רבי יוסף יוזל הורביץ** זצ"ל, לאש. כמו האש אם מסיקים הרבה חתיכות עצים בבת אחת, תתלהט המדורה ויתחמם התנור, ואילו בחתיכה אחת בלבד, אין די בשלהבת שלה להסיק ולהחם את התנור. כך אין הרגש של יחיד בודד יכול להיות כל כך ברוח חיים ותנועה מהירה כמו של החבורה העובדת יחדיו למטרה אחת ובהתאגדות גדולה, שכן אז יתקבצו כל ההרגשות לשלהבת גדולה ויתחמם הענין בהתלהטות גדולה ובמהירות רבה, ואז נקל לכל אחד ללחום עם טבעו ואינו מרגיש כבידות כלל, ועד שבא הרצון הגשמי, הרי השכל והרוח כבר עוסקים בעבודתם ואין מקום בעדו להכנס.

מלבד זאת, כאשר נעשית עבודת ה' בחבורה, ישנם השפעת גומלין מאיש לרעהו. כל אחד נלהב מהשני וההתרגשות הכללית גדולה איפוא יותר, וכל הפעולות מבוצעות בעוז, בסערה ובזריזות מקסימלית. הנה כי כן: אינו דומה התלהבות מוסרית ביחיד להתלהבות מוסרית בציבור, ואין להשוות סערת הפעולה של יחיד לסערת הפעולה בשתוף הרבים.

באחת השיחות, שמסר הגאון **רבי יעקב קמנצקי** זצ"ל שאל: מדוע לא אורגנו שנים עשר השבטים - כל אחד סביב דגלו. בטרם חלפה שנה לנדודיהם במדבר? והשיב: כי ארגון השבטים לא היה יכול להתבצע כל עוד לא הוקם המשכן והונח במרכז המחנה. שכן עד לשלב זה היו ההבדלים ביניהם מקור לחיכוכים אפשריים. אולם המשכן העניק לבני ישראל מוקד מרכזי לחיי הקהילה, וגילה להם כי למרות ההבדלים ביניהם, מתאחדים כל השבטים בעבודתן המשותפת את השי"ת בדומה לחיבורים שבגלגל העגלה, היה אופיו המיוחד של כל אחד ואחד מהם המקור שמעניק עוצמה יתירה לכולן. לפיכך, לא היתה עוד סכנה בהדגשת אופיו המיוחד של כל שבט.

כוחו של העם באחדותו

באחד הימים שקדמו למלחמת ששת הימים, כאשר הציבור בארץ הקודש היה נתון במתח ובחרדה מהשמועות והאימים על מלחמה קריבה, ניגשו לגאון **רבי שלמה זלמן אויערבאך** זצ"ל תלמידים המתגוררים בחו"ל ושאלוהו: הואיל וההורים מודאגים מאד, ורוצים שהבנים יחזרו לביתם ולא ישהו בארץ בזמן המלחמה, האם לשוב? השיב הגרש"ז: "בוודאי שאם ההורים מבקשים צריכים לשמוע ולחזור לבתיהם..."

כשהגיע תשובתו של רש"ז לאזני אחד האברכים בעל משפחה פנה לרש"ז ושאלו: יש לי קרובים מצד אשתי הגרים בחו"ל והם דואגים מאד מהמצב בארץ. הם הודיעוני שהם מוכנים לשלוח כרטיסים לאשתי ולילדים שישהו בביתם בחו"ל עד אחר המלחמה האם להענות להזמנתם?

תמה רש"ז על עצם השאלה והשיב בפליאה: "איני מבין כלל מה השאלה, מה יש לדאוג, הרי עם ישראל הוא עם אחד ומאוחד! כולם קשורים זה עם זה בגורל אחד, כוחו של העם באחדותו. ומה שיקרה לכל עם ישראל יקרה גם לר' "ישראל" וממילא אין שום הצדקה לפרוש מן הכלל

מפי השמועה

הודעה משמחת לקוראי העלון

הננו שמחים להודיע כי הספר החדש שרבים ציפו לו

"איש לרעהו" על חומש ויקרא

יצא לאור בס"ד וניתן להשיגו בחנויות הספרים המובחרות.

הספר (700 עמודים) כולל:

כ-133 מאמרים מאלפים גדושים בשפע רעיונות וידיעות מענינות.

בשילוב של כ-540 מעשים מופלאים מגדולי ישראל (מנוקד).

סיפור מרתק בן זמננו מופיע אחר כל פרשה (מנוקד).

תוכן ענינים מפורט ומפתח אישים.

לפרטים נוספים: 02-5869073

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

"כיפת ברזל רוחנית" / הרב נפתלי וינברג

אמנם, כדי שנרכוש את ערך האחדות באמת, עלינו להפנים היטב את הידיעה שזהו רצון הקב"ה שנהיה מאוחדים, והקב"ה כביכול מצטער שבניו במחלוקת או בפירוד ובפרט בארץ ישראל עליה ניתן להמליץ את לשון הכתוב "מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ!"

זה חייב להגיע מכוח החלטה חזקה ופנימית: אני עובד על אחדות! אני מוכרח להשיג את המעלה החשובה והחביבה הזו! אני שואף להגיע למצב בו אני אוהב את כולם!

כדי ליישם זאת איננו חייבים להתחיל בדברים גדולים, אך נקפיד על דברים "קטנים", כמו לדרוש בשלום כולם, לחייך לכל איש ואיש, לאחל לכל יהודי רק ברכות ודברים טובים שישמחו את ליבו.

וכך נמשיך לנהוג גם אם לא נקבל בתמורה אפילו מילה קטנה באורך של 'תודה'...

נקודה חשובה נוספת: את האחדות לא נחפש רק ברחוב אלא גם, ובעיקר, בבית פנימה, בחיזוק הקשר עם קרובי המשפחה, לעשות את המקסימום לשמח את ההורים ואת בני הזוג!

* * *

כאן עלינו לזכור שאסור לשנוא סתם כך יהודים. אחדות פירושה לאהוב כל יהודי, גם אחינו היקרים מאוד שלדאבוננו הינם רחוקים מהדת. אם כי כמובן שאסור ללמוד ממעשיהם רח"ל, ויש להיזהר מאוד לא להיות מושפע מהם לרעה. על אחת כמה וכמה שאסור לשנוא יהודים רק משום שהם ממגזר או חוג אחר אשר מלבושיהם שונים ומנהגיהם אחרים.

הבה לא נשכח שגם מזה ששונה ממני, יש לי מה ללמוד. כי לכל קבוצה שונה יש מעלות שונות. כתוב על שלמה המלך "ויחכם מכל האדם" (מלכים א', ה"א) ודרשו חז"ל (במדרש תהילים) "אפילו מן השוטים". שמעתי בשם הגרמ"ד שהפירוש הוא כזה: שלמה המלך שאב את חכמתו מכולם, הוא ידע שמכל אחד ואחד יש מה ללמוד. אך לא רק מאנשים נורמליים, אלא "אפילו מן השוטים" הצליח ללמוד דברים טובים!...

נאמין ונדע שאם נחקור את המקומות שמתעוררות בהן בעיות של בין אדם לחברו, נגיע בסופו של דבר לקנאה, לתאוה ולכבוד - שמוציאים את האדם מן העולם. מקור הבעיה בנו ולא בזולת.

ולצד העשה טוב יש לפעול גם ב'סור מרע'. כמו להימנע מקריאת עיתונים שמשמיצים את הזולת, גם אם הם מוגדרים חרדיים.

* * *

האחדות הינה מגן אדיר מפני הפורענות! אז מדוע להמתין להתגברות הצרות ח"ו על מנת שנתאחד!?

הבה נתאחד עכשיו וכל מה שחושבים עלינו לרעה יתהפך עלינו לטובה, ויתקדש שם שמים בעולם, אמן ואמן!

'אחינו כל בית ישראל'. במילים אלו נפתחת תפילה אותה נושאים אחינו האשכנזים לשלום אחינו כל בית ישראל בכל מקום שהם - בימי שני וחמישי לאחר קריאת התורה. מבקש-ים שם שהקב"ה ירחם על כל היהודים הנתונים בצרה ובשביה, ויוציאם מצרה לרווחה, מאפילה לאורה, משעבוד לגאולה - השתא בעגלא ובזמן קריב!

תפילה זו מסיימת ארבע בקשות נוספות שכולן נפתחות במילים 'יהי רצון מלפני אבינו שבשמים'. נשאלת השאלה מדוע קטע זה נפתח ב'אחינו כל בית ישראל' ולא ב'יהי רצון' כמו הקטעים הקודמים?

השר שלום מבעלזא זי"ע השיב על כך באופן קולע (מובא ב'זכרון מטמוניות'):

כאשר ישנה אחדות בין ישראל, בבחינת 'אחינו כל בית ישראל', אזי זה ממילא 'עת רצון' ואין צורך לבקש 'יהי רצון'!... האחדות פועלת עת-רצון כזו שמאפשרת לנו לפעול את כל הישועות: **מצרה לרווחה! מאפילה לאורה! משעבוד לגאולה!**

* * *

אנו חיים בתקופה, ייתכן גורלית - וזה לא נאמר כמטאפורה בעלמא. יהודי תמיד צריך להיות אופטימי, ועל אחת כמה וכמה בשעה קשה. אך מצד שני אסור לנו לעצום עיניים ביחס להתפתחויות במזרח התיכון, הן בנוגע לאירן והן בנוגע למרד בסוריה.

הרוזן הסורי, הטובח בבני עמו בלא רחמים, יודע שהאמצעי היחיד שלו להשיג תמיכה מהעולם הערבי היא רק באמצעות תקיפת ישראל. טיל אחד שהוא יצווה על החיזבאללה לשגר לישראל, "יכפר" לו על אלף סורים הרוגים... גם הוא, וגם אירן, רוצים ומסוגלים לכרוך את ההגנה על ריבונות גבולותיהם באיום ישיר על ישראל. לאמור: אם המערב יתקוף אותנו, נתקוף אנו מידידת את ישראל!

הפתרון האמיתי הוא ללא ספק שכל עם ישראל יחזור בתשובה, ובא לציון גואל. אך כל אחד מבין שתהליך עצום שכזה של חזרה בתשובה המונית לא מתרחש בדרך הטבע בתקופה קצרה. ואילו אנו, במצבנו, זקוקים לפתרון מיד: "כיפת ברזל רוחנית" שתגן עלינו מכל אויבנו!

* * *

כיפת הברזל הרוחנית היא ללא ספק: **האחדות!**

שכן האחדות הינה ברת השגה, מעצם היותה ערך שכולם מזדהים עמו וחפצים בו.

אך כיצד משיגים אותה למעשה?

ראשית; יש להתחיל בחיזוק האחדות בקרב הקרובים, ולאוו דווקא בקרב הרחוקים. לא צריך לחפש רחוק, לכל אחד יש חברים, קרובי משפחה, שכנים ומכרים.